

um; og kann skattin hava bygð-
innar alls ikki.

Hesin lítli spurningur er
kanska ikki av stórum týdningi,
men tað er tó eingi skaði í at
taka hann til ummáls.

Limur av líkningsnevndini.

Vi fremstiller nu færøsk Smelteost
den er fod veismagende og billig.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning
& Margarinfabrik.

Jubilæum.

Herr Mejeribestyrer P. Jensen
havde Mandag 26. Marts 40 Aars
Jubilæum som Good Templar.

Herr Jensen har i de Aar, han
har boet her oppe, gjort et stort
Arbejde for Afholdssagen, og alle
Afholdssagens Venner, de være
sig organiserede Afholdsfolk eller
ej, vil sige ham Tak for hans
negemytlige, store Arbejde for
denne Sag.

Herr Jensen er nu en ældre
Mand, men han kan forhaabent-
lig en Tid endnu faa Lov til at
virke for den Sag, der ligger
ham saa stærkt paa Hjerte og
som han allerede har viet saa
meget af sin Kraft og Tid.

„Okkara“ TOILETSÆBER er
drøje, billige, og har den Par-
fume, som De synes om.

Tíðindi.

Míðvágur, 19. mars.

Her í Míðvági hendir seinasta
fríggjadag kann syndarliga ólukkan,
at ein hálvvaksin drongur fekk
deyðamein. — Skipið „Capella“
var komið inn á Míðvág undan
óveðri, og nakrir dreingir, sum
róðu har á vágnum, lögdu at
og fóru upp á skipið. — Har
hendur so tann vanlukkan, at
nakað gongur fyrri, og stórbum-
murin fellur niður í hovið á
einum av dreingjunum, sum
stóð beint undir. — Farið var
beinan vegin til læknan, sum
ræður til at fara á sjúkrahúsið
í Havn við dronginum, ið er
illa meinslaður.

Skipið fór so alt fyrri eitt skjót-
asta vegg, til Velbastaðar, við
hesum neyðar drongi, men einki
gjordist, hann kundi ikki
bjargast.

Drongurin, Samuel Peter Han-
sen, var 14 ára gamal og var
farin at ganga til prest, hann
var evnagóður og vel dándur
av øllum. Tað var ein ræðulig
sorg fyrri mammu hansara at
fáa hesi tíðindi, fyrst um at
hann var komin til skaða og
so um, at hann var deyður. Og
ikki minni sorg verður tað fyrri
pápan at fáa hesi tíðindi um
sonin, tá hann kemur aftur úr
Íslandi, ella kanska longu meðan
hann er har uppi. —

Sárt og nívandi má tað vera
fyrri tey, hesin stóri missur, men
eg vil ynskja, at tey eru men-
at siga sum Job: „Harrin gav,
Harrin tók, men navn Harrans
verði lovpriðað.“ — Gud troysti
tey, sum mist hava, biði eg,
men so veit eg tó eisini, at
nakað hava tey eflur, sum tey
ikki missa, tað er minnið. —
Fyrri skiparin, Klæmint Jensen
úr Sorvági, var hetta ógviliga
syrgjult, tí hetta er aðri ferð,

A/S BALSLEV & GOOS THORSHAVN

Altid stort Lager af:
Træløst i alle gangbare Dimensioner
samt alle Slags Bygningsmaterialer.

Særlig fremhæves:
Flint savet Fyrretømmer,
Baaetræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Master, Bomme o. l.,
Krydstiner i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Træløstforretningen: Nr. 194.

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

Blaðstýrarin (H. M. Jacobsen) telefon nr. 51.
Prentsmiðjan (B. Z. Jensen) telefon nr. 143.

at óhapp hendir á skipi hans-
ara í teim tveimum árum, hann
hefur verið skipari.

Önnur tíðindi eru næstan
eingi. Útróðurin hevur verið
lítill, næstan eingin at kalla.
Bestu bátar eru komnir til 14
hundrað pund, og tað er lítið í
besti várfríðing, so lítið sær út
til at nakað verður at fiska á
Vágahavinum nú í vár.

Tíðindamaður.

RITA SÆBESPAANER
til al finere Vask.

Farverige Blade af Verdenskrigens uoffi- cielle Historie.

Forfatteren R. H. Bruce Lockhart.

Den, Guderne i Vuggegave
skænkede en god Portion Selv-
ironi, har de betænkt rigt i-
lige meget hvordan Tilværelsen
saa end ellers former sig for
dem!

Hvor mange har ikke fortalt
Verdenskrigens russiske Historie
— lige fra Augustdagene 1914, un-
der Czaren, under Kerenski og
i Lenins og Trotskis første Re-
geringstid? Der foreligger en
Syndflod af Litteratur om
det Emne. Men den rig-
tige Bog derom blev al-
ligvel ikke til, før R. H. Bru-
ce Lockhart femten-seksten
Aar efter, at han havde oplevet

det Stykke Verdenshistorie, satte
sig til at nedskrive sine Erin-
dringer fra Moskva, Petrograd
— og London. Og hvorfor er
denne Bog saa meget bedre end
hvad der ellers er skrevet? Sim-
peltheden fordi Forfatteren ikke al-
ene skriver paa et ganske ene-
staaende rigt og personligt op-
levet Materiale — men tillige
fuldkommen respektløst. Og ikke
med den lille Mands saarede og
forfængelige Trang til at række
ud og kritisere, ikke for at for-
vanske Historien, saa den bli-
ver bedre Baggrund for egne Dy-
der. Bruce Lockhart er skaa-
nelsesløs i sin Bedømmelse af den
britiske Regerings Politik i Rus-
land under Krigen. — Men han
er sandelig ogsaa forfriskende
ubarmhjerlig, naar han med pas-
sende Mellemrum kikker i Spej-
let og siger til sit eget Billede:
„Hvad er saa du for en Kralat?
Naar Sandheden skal frem.“

Hvorpaa Forfatteren i en non-
chalant, men oprigtig Tone for-
tæller Læseren den hele og ful-
de Sandhed om Forfatteren. Det
er ikke noget Under, at Bogen
paa Dansk har faaet Tittlen
„Aabenhiertige Erindringer“.

Manden bag Bogen

Læseren faar hurtigt et meget
levende Indtryk af Forfatterens
Personlighed. En ung Mand un-
der Middelstørrelse, hedskeuldret
og stumpnæset og med en ko-
misk Gangart. Han stammede
med fra de to højtsætte skotske
Slægter Macgregor og Lockhart,
og han kalder sig selv en pudsig
Blanding af Lockhart Forsigtig-
hed og asketisk Livssyn og Mac-
gregor Ligegladhed og Nydelses-
trang. Af saa indbyrdes modsi-
gende Egenskaber fremgaar in-
gen staalsat Karakter, men et
Menneske, som kan berede sig
selv og sine Omgivelser visse
Overraskelser — det indser Læ-
seren hurtigt. Og meget hurtigt
opdager han ogsaa, at denne Bru-
ce Lockhart er et stort Bæst —
men at Bæstet har Charme. Han
roser sig ikke af det, men han
kan heller ikke skjule det. Som
Sprogtalet, smidig Evne til at
sætte sig ind i selv komplicerede
Forhold — og Trang til at dyrke
de beundrede store Mænd og tjene
dem er andre af Forfatterens
Egenskaber. Og han kan fore-
ske sig, saa Kærligheden snur-
er og summer og forheksers hans
Sind og Sans og midt under Be-
givenessen af storpolitisk Ræk-
kevidde forleder ham til tøsse-
de romantiske Eskapader. Han
er en underlig Krydsning af en
klog Mand og en Nar, en stærk

Mand og en Drommer, en Karak-
ter og en sorgløs Dyrker af Livs-
glæden. Han kan præstere stræn-
gende Arbejde under næsten
umulige Forhold. Men det kan
ogsaa slaa Klik for ham, saa
det hele raser sammen. Han
kan sejre, og han kan blive slaaet
ud. Men bagefter dukker han
uvægerlig frem igen med et fløvt
og henrykt Smil over sit Dren-
geansigt, og mens den sure Sve-
plager ham, indrømmer han fri-
modigt... at han selv har væ-
ret ude om det, og at han saagu
ikke fortryder det, for kedeligt
var det ikke!

Som purung Gummipiantor paa
Malakka forelsker han sig i en
indfødt Prinsesse og bortfører
hende og beholder hende et halvt
Aar, indtil han febersyg sendes
hjem. Som ung Konsulats-
bedsmand i Moskva forelsker han
sig igen i en ham uvedkommen-
de Dame, „en russisk Jødinge —
som jeg tilfældig havde truffet
i Teatret. Man var begyndt at
snakke om det. Det endte med,
at Ambassadøren ogsaa hørte det.
Han sendte Bud efter mig, og
vi gik en Tur sammen. Han
var enestaaende i sin Godhed.
Han talte med Held til det bedste
i mig. Han fortalte mig sin
egen Livshistorie... Desuden havde
jeg min Pligt og Krigen at
tæge Hensyn til Mit Land. Bur-
de være mere værd for mig end
en Kvinde. Jeg var dybt beva-
get. Vi var begge bevagede, da
vi gav hinanden Haanden — og
jeg tog tilbage til Moskva efter
at have lovet at bringe det store
Offer. Jeg bragte det, og det va-
rede nøjagtig tre Uger. Saa ringe-
de Telefonen en Dag, og jeg fik
et Tilbagefald.“ Som britisk Sen-
demand i en ansvarsfuld og me-
get vanskelig Mission til Rus-
land forelsker han sig endnu en
Gang — og udsætter sig for at
blive diskvalificeret af sin Re-
gering, mistænkt af Bolchevik-
erne, betragtet som en Nar af sine
Kolleger — og fængslet, maaske
skudt, bare fordi hans eneste
Tanke, bagved alle de andre
og mere bevidste Tanker — er
at blive hos den vidunderlige
Kvinde, han elsker.

Han ved det godt. Han ved,
hvor en Taabe. Han kan for-
klare det altsammen, klart og
nøgetræt bagefter og bedømme
sig selv med streng Objekti-
vit. Det vilde virke berøli-
gende — hvis Læseren ikke var
ganske klar over, at han med
Sang paa Læben vilde dumme
sig ligesaa galt og muntert, hvis
han igen fik en Chance.

Man kommer ikke til at beun-
dre Bruce Lockharts Karakter.
Men det er umuligt ikke at holde
af ham. Og det er Læseren ikke
ene om. Han er aabenbart blevet
godt forkeølet overalt, hvor han
kom frem.

Mænd og Begivenheder i Bogen.

Men beundrer Læseren ikke
Forfatterens Dyder og Moral, saa
maa han ubetinget boje sig for
hans Evne til i faa, skarpe Stre-
ger at give et mesterligt Portræt.
En lang Række af Euro-
pas store Mænd under og efter
Krigen passerer Revue for vort
Blik, mens vi læser Bruce Lock-
harts Erindringer. Nogle faa Li-
nier — og man ser Lloyd Geo-
rge for sig. En Samling mun-
tre Smaatræk — og den borger-
lige og agtværdige Socialist Ar-
thur Henderson er ubarm-
hjerligt afsløret. Generaler, bri-
tiske Embedsmænd, franske Po-
litikere træder lyslevende frem.
Kosteligt er Amerikas Ambassa-
dor ved Bolchevikregeringen i
1918, Francis, skildret. Den
fulmænde, forsigtige, men kloge og
underfundige Bolchevikminister
Tsitjserin er afbildet, og saa
Læseren ikke et Sekund tvivler
paa, at det er Manden. Og
om Trotski hedder det: Jeg
er overbevist om, at han
var rede til at dø for Rus-
land, hvis man havde sikrede ham
et tilstrækkeligt stort Publikum
til at se ham gøre det.“ Lenin
har Lockhart ogsaa haft i Kik-
kerten. Bolchevikerne holder
Kongres, og det udarter efter-
haanden til Spektakler og fan-
tastiske Injurier, saa Formæn-
den, Sverdløff, er lige ved i
Desperation at have Mødet:

„Saa træder Lenin langsomt
frem i Scenens Forgrund. Un-
derveds klapper han Sverdløff
paa Skulderen og siger til ham,
at han skal holde Klokken i Ro.

Med Haendene om Jakkens Kra-
veopslag staar han overfor sine
Tilhørere — smilende, utrolig
selvtillidsfuld. Han hilser med
Haan og Kattenusik. Han ler
godmodigt. Saa hæver han Haan-
den, og i en sidste Knurren ek-
ber Spektaklet ud. Med klog
Logik besvarer han de Venstres
Socialrevolutionæres Kritik
Punkt for Punkt. Med blid Sarka-
smas omtaler han deres ulo-
giske og ofte tvetydige Holdning.
Hans Bemærkninger fremkalder
en ny Storm af Abrydsler. Igen
bliver Sverdløff essig og griber
til Klokken. Igen hæver Lenin
Haanden. Hans Selvsikkerhed er
ligefrem irriterende. Let forover-
bøjet, idet han giver sine Ord
Vægt, men med yderst behersket
Gestus, fortsætter han roligt, gan-
ske som om han henvendte sig
til et Møde i Søndagsskolen.“

Ligesaa skarpt har han vur-
deret Lunacharski, Kara-
chan og Radek, om hvem han
bl. a. skriver: „Men Radek var
dog vor Yndling blandt Folke-
kommissarerne.“ Det var en Ja-
de, hans sandede Navn var So-
belsohn, og i visse Retninger var
han en fuldkommen barok Stor-
relse. En lille Mand med stort
Hoved, udstaaende Øren, glatra-
get Ansigt — han havde Bril-
ler og en stor Mund med gule,
tobaksfarvede Tænder. Han stil-
lede næsten hver Dag i mine
Værelser paa Hotellet med en
Sixpence kækt paa Sned, bistri-
pulsende paa Piben, med en Stab-
bel Bøger under Armen og en
Revolver spændt ved Hoftan.
Han lignede en Krydsning mel-
lem en Professor og en Straten-
røver.“ Og karakteristisk er det,
at Forfatteren ikke alene kan
sige rigtige Ting om alle disse
Mænd, han kan ogsaa give deres
Atmosfære — en sjelden og en
indtagende Evne hos en po-
litisk Skribent!

Lenin.

Ligesaa betegnende for Lock-
hart er det, at han ikke alene
kan se og domme skarpt og mun-
tert, han har tillige Evnen til
at begejstres og maa folgelig
trods alle sine store og aaben-
bare Fejl være et godt Menne-
ske. Han skriver meget smukt
om de russiske Liberale fra
Czardoms sidste Dage, som
han sluttende Venskab med, især
Moskvas Borgmester, Chelno-
koff og Fyrst Lvov. Han gi-
ver ogsaa et mere menneskeligt
Billede af Kerenski end de
fleste andre, som kom ham paa
nært Hold i hans Magtfuldkom-
menhed, „Naivitet — det er den
rette Gravschrift over Kerenski“,
og hans smaa Karakteristika af
britiske og russiske Venner og
Kammerater er ligefrem stor-
tæle af deres følsomt smilende
Forstaaelse af de gode og gæve
Træk hos hver enkelt. Igen si-
ger Læseren: „Han er fræk, det
Bæst — men Bæstet har Hjerte!“

Det vilde føre for langt at re-
ferere det storpolitiske Indhold
i Bruce Lockharts Erindringer.
Han skriver om vanskelige Pro-
blemer, saa det læses og forstaaes
af enhver, og han giver skarpe
og overbevisende Billeder ikke
alene af Mennesker, men ogsaa
af Forhold og Begivenheder. Der
er kommet en Bog ud af det,
som er mærkelig ikke alene ved
sit rige og hidtil ukendte Stof,
men især ved Stoffets friske og
frimodigt menneskelige Behand-
ling. En af de faa Bøger, som
man efter endt Læsning lukker
med et Smil, idet man allerede
glæder sig til at læse den om
igen.

Jesper Ewald

Toiletsæben „Okkara“
er den fineste fine og den bil-
ligste billige af al Toiletsæbe.